

ကျွန်တော့် ကွန်ပျူတာ

ကျွန်တော်စာရေးလျှင် ကွန်ပျူတာနှင့်ရေး လေ့ရှိသည်။ ပထမကတော့ လက်နှိပ်စက်နှင့်ရေးခဲ့သည်။ အခြားကြောင့်မဟုတ် လက်နှိပ်စက်နှင့် ရေးသောအခါ ကာဗွန်ထိုးပြီး ရိုက်လိုက်လျှင် စာမူလက်ခံကျန်နေရစ်သည်။ နောက်အခါ ဆောင်းပါးများကိုစု၍ စာအုပ်ထုတ်တော့မည်ဆိုလျှင် ပင်ပင်ပန်းပန်း ပြန်လည်စုဆောင်းနေစရာမလိုတော့ဘဲ ကိုယ့်ဆီမှာ အလွယ်အကူရှိနေသည်။ (တစ်ခါတစ်ရံ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေကလည်း ပေးလိုက်သော စာမူပျောက်သွားတတ်သေးသည်။ ထိုသို့ဖြစ်သည် ကတော့ အလွန်နည်းပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ ပျောက်သွားလျှင် လည်း ကိုယ့်ဆီမှာ လက်ခံရှိနေလေတော့ ထိုစာမူကို ထပ်ပေးလိုက်လျှင်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က မိတ္တူကူးစက်တွေကလည်း မရှိသေး)။

လက်နှိပ်စက်နှင့်စာရေးသက် ၁၀နှစ်လောက်ရှိလာသောအခါ ကျွန်တော် ကွန်ပျူတာနှင့်စာရေးချင်လာသည်။ ကွန်ပျူတာနှင့်ရေးချင်သည်မှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်၊ စာပိုဒ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို နောက်ပို၊ ရှေ့ပိုလုပ်ချင်တာလုပ်လို့ရသည်။ ဖြုတ်ချင်လျှင်လည်း ဖြုတ်ပစ်လိုက်လို့ရသည်။ ကြားထဲမှာ စာထိုးရိုက်လို့လည်းရသည် စသည်စသည့်ဖြင့် ကွန်ပျူတာ၏ ‘ကောင်းခြောက်ဆယ်လေးရပ်’တွေကိုကြားနေရ၊ စာထဲမှာ ဖတ်နေရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကွန်ပျူတာနှင့် စာရေးချင်နေသည်မှာ ဖျပ်ဖျပ်လူးနေသော်လည်း ကွန်ပျူတာကို ကိုင်ကြည့်ဖူးဖို့ဝေးစွ နီးနီးကပ်ကပ်ပင် မမြင်ဖူးခဲ့သေး။ ထိုစဉ်က P.C ဟု အတိုခေါ်ကြသော တစ်ကိုယ်သုံးကွန်ပျူတာဆိုသည်မှာ မြန်မာပြည်တွင် မရှိသလောက်ရှားနေချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့သောအချိန်မျိုးတွင် ကျွန်တော်က ကွန်ပျူတာ စိတ်ရူးထနေမိခြင်းဖြစ်သည်။

ကံကောင်းချင်တော့ ထိုစဉ်က ဗြိတိသျှသံအမတ်ကြီးကို မြန်မာစာ၊ မြန်မာစကားသင်ပေးရချိန်ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်က မြန်မာငွေအစား အချိုးညီအင်္ဂလိပ်ငွေပေးရန် ပြောတော့ သူကသဘောတူသည်။ ဥပဒေကခွင့်မပြုဘဲ အင်္ဂလိပ်ငွေကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲဟု သူကမေးသေးသည်။ ‘သံအမတ်ကြီးပဲ သိမ်းထားပေးပါ။ သံအမတ်ကြီး အင်္ဂလန်ကို ပြန်တဲ့အခါ ကျွန်တော် ဖတ်ချင်တဲ့ စာအုပ်ကလေးတွေ ဝယ်လာပေးဖို့ဖြစ်ပါတယ်’ ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တော့ သူကလည်း လိုလိုလားလားပင် သိမ်းထားပေးသည်။ ဤသို့အား

ဖြင့် ကျွန်တော် စာအုပ်တွေဖတ်နေခဲ့သည် တစ်ခါတွင် တော့ဖြင့် သူကလည်း အင်္ဂလန်မပြန်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ အင်္ဂလိပ်ငွေ အတော်လေးစုမိရက်သား ဖြစ်နေသည်။ ဤတွင် ကွန်ပျူတာ ရောဂါကသိသိသာ သာကြီးတက်လာပါတော့သည်။

ထိုစဉ်က သံအမတ်ကြီးကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ကွန်ပျူ တာမရှိသေး။ ဒီတော့ လန်ဒန်ရှိ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ဦးထံ ကွန်ပျူတာရှာဖွေဝယ်ပေးလိုက်ပါရန် မှာရသည်။ ကံဆိုးချင် တော့ သူကိုယ်တိုင်လည်း ကွန်ပျူတာကို ကောင်းကောင်းကိုင် ဖူးသည်မဟုတ်သေး။ ထို့အပြင် တစ်ကိုယ်သုံးကွန်ပျူတာတွေ ကလည်း ခုလိုအဆင့်မြင့်သေး။ သူဝယ်ပေးလိုက်တာက ‘အင်မ်စထရက်’ ဆိုပဲ။ ဒီအတိုင်းသုံးလို့မရ၊ System Disk ခေါ်စက်နှိုးသည့်ဓာတ်ပြားလေးရှိမှ လုပ်လို့ရသည်။ နောက်ပြီး မြန်မာစာလည်းရိုက်လို့မရ။ အင်္ဂလိပ်စာပဲရိုက်လို့ရသည်။ ကျွန်တော့်မှာ မျောက်အုန်းသီးရသလို ကွန်ပျူတာကြီးကို တကိုင်ကိုင် တကြည့်ကြည့်နှင့်ပဲ အာသာဖြေနေရတော့သည်။

ကျွန်တော်ဝယ်ပြီးလို့ ဖလလောက်ပင်မကြာလိုက် ကွန်ပျူတာတွေက တရိပ်ရိပ် အဆင့်မြင့်လာလိုက်သည်မှာ နောက်ထပ် ဖဆင့်လောက်သို့ ထိုးတက်သွားတော့သည်။ နောက်တော့မြန်မာပြည်မှာလည်း ကွန်ပျူတာတွေ ဒလဟော ဝင်လာတော့သည်။ ကွန်ပျူတာ သင်တန်းတွေကလည်း မှီ ပေါက်လိုက်သလို ပေါ်လာသည်။ ကွန်ပျူတာ၊ ကွန်ပျူတာ နေရာတကာ ကွန်ပျူတာတွေဖြစ်လာတော့ ကျွန်တော်လည်း

ထိုစဉ်က 586 ဆိုသည့် ကွန်ပျူတာလေးတစ်လုံးလောက်တော့ ဝယ်လိုက်ဦးမည်ဟု အားခဲပြီးပိုက်ဆံစုလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော် အားခဲနေစဉ်မှာပင် ကွန်ပျူတာတွေရဲ့ အဆင့်တွေကလည်း ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ တက်နေပြန်သည်။

သို့နှင့်ကျွန်တော့်တပည့်မောင်နှံတို့၏ ကွန်ပျူတာ စတိုးသို့သွားကြည့်သည်။ 586 ကလေးတစ်လုံးလောက် ဝယ်ချင်ပါသည်လို့ ပြောလိုက်တော့ တပည့်တွေက “ဆရာ- ကွန်ပျူတာဝယ်ရင် အမြင့်ဆုံးကိုဝယ်ထားပါ။ 586တွေ ဘာတွေ ကိုပြန် လှည့်ကြည့်မနေနဲ့တော့၊ ဟိုအဝေးကြီးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ခုနေ မှာ ဆရာဝယ်ထားလိုက်ရင် နောက်ပိုင်းမှာ ဆရာစိတ် ညစ်နေရလိမ့်မယ်။ နောက်ထွက်လာတဲ့ဆော့ဖ်ဝဲ (အကူ ပစ္စည်း)တွေကို ဆရာသုံးလို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီတော့ အမြင့်ဆုံး Pentium 133 ကိုသာဝယ်ထားလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် စေတနာနဲ့ပြောနေတာပါ”တဲ့။ ဈေးကိုမေးကြည့်လိုက်တော့ နှစ်သိန်းတစ်သောင်းတဲ့။ ဒီမှာတင် ကွန်ပျူတာရူး ဒုက္ခရောက် ပါလေတော့သည်။ ကျွန်တော့်မှာ လက်ထဲကိုင်ထားသည်က 586ကလေးဝယ်နိုင်ရုံ တစ်သိန်းခြောက်သောင်းလောက် ပဲရှိသည်။ “ ငါမတတ်နိုင်ဘူး ကွ၊ ငါ့မှာ တစ်သိန်းခြောက် သောင်းပဲရှိတာ” လို့ပြောလိုက်တော့ “ဆရာယူသွားလိုက် ကျန်တဲ့ငွေနောက်မှပေး”ဟုပြောပြီး ယူလိုက်တော့ ကိုရွှေတပည့် က စေတနာဒလဟောလိုက်ပြီး “ဆရာ-မထူးဘူး၊ လေဆာပရင် တာ(ပုံနှိပ်စက်)ပါယူသွား၊ ငွေ ကိုနောက်မှရှင်း၊ ရှစ်သောင်းပဲ ကျတယ်၊ ဟေ့ကောင်လေးတွေ လာကြစမ်း၊ ကွန်ပျူတာရော

ပရင်တာပါယူသွား၊ ဆရာ့အိမ်ကို လိုက်သွားပြီး ဆင်ပေးလိုက်ကြစမ်း”

သည်မှာတင် တပည့်တစ်ယောက်က အားပေးသေးသည်။ “ဆရာရေ ကွန်ပျူတာဆိုတာ ဝယ်ပြီးရင်ရုံးပြီလို့တွက်ထားရမယ်တဲ့”။ သူပြောတာမှန်သည်။ ဝယ်ပြီးတာနဲ့ နောက် ‘မိုဒယ်’ အသစ်တွေက ထွက်လာလိုက်တော့ ကိုယ်ပစ္စည်းက ပြတိုက်ထဲ ပို့ရတော့မလိုလို ဖြစ်သွားတော့သည်။ ပြန်ရောင်းဖို့ မကြိုးစားပါလေနှင့်၊ လက်နှိပ်စက်ဖိုးလောက်တောင်ရတော့မည်မဟုတ်။

ဤသို့နှင့် ကြွေးတစ်သိန်းကျော်နှင့် ကွန်ပျူတာပိုင်ရှင်ကြီးဖြစ်လာတော့သည်။ ကြွေးတစ်သိန်းကျော်နှင့်ပြန်လာသည်ဆိုတော့ အိမ်ကမိန်းမက ရန်ထောင်ပါလေတော့သည်။ ကျွန်တော်က ”ဟေ့-မိန်းမ၊ ငါပြောမယ်၊ သေချာနားထောင်၊ မင်းရောငါရောငယ်ငယ်ကဆင်းရဲခဲ့ဖူးတယ်။ ငါပိုက်ဆံငွေကြေးမမက်မောဘူးဆိုတာကိုလည်း မင်းသိတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့မြေးတွေကို ကွန်ပျူတာနဲ့ ကြီးပြင်းစေရမယ်၊ မြေးတွေကိုကြည့်ပြီး ဝယ်တာ” လို့ပြောလိုက်တော့ မီးကိုရေနဲ့သတ်လိုက်သလို အဖွားကြီးငြိမ်ကျသွားလေသတည်း။

ကျွန်တော်ကလည်း ကွန်ပျူတာနှင့်ပက်သက်ပြီး ဟိုဟာဝယ်ချင်၊ ဒီဟာလုပ်ချင်ဖြစ်နေတော့ အိမ်ရှင်မနှင့်နှစ်ဦးသဘော တူ ကတိစာချုပ်လုပ်ရသည်။ စာအုပ်ထုတ်၍ ရငွေကို ၃း ၂ခွဲဝေရမည်။ ငွေတစ်ရာရလျှင် သူ ၆၀၊ ကျွန်တော် ၄၀ ပေါ့။ ဤသို့အားဖြင့် အဆူအပူရပ်စဲရေးကို ရယူနိုင်ခဲ့သည်။

တစ်ကိစ္စပြီးတော့ တစ်ကိစ္စက တက်လာပြန်သည်။
ကွန်ပျူတာကိစ္စပါပဲ။

ကွန်တော့ကွန်ပျူတာ Pentium 133 ကိုဝယ်ပြီးလို့
သုံးလလောက်ရှိတော့ Pentium 166ပေါ်လာသည်။ အဲဒီ
နောက်သုံးလလောက်ကြာတော့ Pentium200ဆိုတာပေါ်လာ
သည်။ နောက်ခြောက်လတစ်နှစ်လောက်ရှိတော့ Pentium 2
ဆိုတာပေါ်လာသည်။ သိပ်ကြာလိုက်သည်မထင် Pentium3
ဆိုတာပေါ်လာပြန်သည်။ ယခု ဤစာကိုရေးနေချိန်တွင် ဘာ
တွေများထပ်ပြီးပေါ်နေပြန်သလဲ ကျွန်တော်မသိတော့။ အဲဒါ
ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်တွင်းအတွက်သာ ပြောနေခြင်းဖြစ်
သည်။ နိုင်ငံတကာက ကွန်ပျူတာတွေ အကြောင်းကိုမပြော
သေး။ မပြောတာက ပြောကိုမပြောတတ်လို့ မပြောခြင်းဖြစ်
သည်။ ဒီကြားထဲတွင် ကျွန်တော်က Pentium 3ကို C.D.
Writer တပ်ပြီးလိုချင်နေသည် ဈေးကိုစနည်းနာကြည့်လိုက်
တော့ ၄ သိန်းလောက်ရှိသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ကွန်ပျူတာပညာရပ်ကို
ဖိပြီးလိုက် စားချင်သည်။ လေ့လာချင်သည်။ သင်ယူချင်သည်။
စာရေးရ ဖတ်ရ အလုပ်တွေများလွန်းသောကြောင့် ကွန်ပျူတာ
စာအုပ် တွေကို ဖတ်ပြီးလုပ်ကိုင်နေရသည်။ ဒီအရွယ်ကြီးမှာ
သင်တန်း တွေကိုပင် သွားတက်လိုက်ချင်သေးသည်။ ကိုယ့်ကို
ကိုယ် မနည်းဆုံးမပြီး အောင့်ထားရသည်။

သင်တန်းမတက်ချင်ဘဲနေပါမည်လား။ ကွန်ပျူတာ
တွေ၊ အင်တာနက်တွေကြောင့် လူ့လောကကြီးတစ်ခုလုံး၏

နေနည်းထိုင်ဟန် ဘဝစံတွေ သွက်သွက်ခါအောင် ပြောင်း သွားတော့မည်ဆိုသည့် စကားမျိုးတွေကို ကြားနေရသည်။ ကွန်ပျူတာနှင့်အင်တာနက်ပေါ်လာသောကြောင့် ကျောင်း ဆရာမများ၏ အခန်းကဏ္ဍပါးလျားသွားတော့မည်ဆိုသည့် စကားတွေကို နားလျှံအောင်ကြားနေရသည် မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်က ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မျိုးဆက်သစ်လူငယ်တွေနှင့် မပြတ်ဆက်ဆံနေရသည်။ သည် တော့ ကျွန်တော်က ဗဟုသုတအရာတွင် သူတို့ရှေ့ကပြေးမနေ နိုင်ရင်တောင်မှ သူတို့နှင့် တန်းတူလိုက်နိုင်ချင်သည်။ ဒီလို မာနရှိနေသော ကျောင်းဆရာ မောင်အောင်သင်းတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်သွားစေသော စကားတစ်ခွန်းကို ပြောလိုက်ရပါဦး မည်။

ကွန်ပျူတာ ‘ဆော့ဖ်ဝဲ’ခေါ် အကူပစ္စည်းတွေ တီထွင် လုပ်ဆောင်နိုင်မှုကြောင့် ‘ကုဋေရှစ်ဆယ်ကြွယ်ဝသော သူဌေး ကြီးဖြစ်သွားသည့် မစ္စတာဘီလ်ဂိတ်အကြောင်းကို စာဖတ်သူ လည်းကြားဖူးလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။ သူကတက္ကသိုလ်ပညာကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင်ပင်မသင်။ ကျောင်းထွက်သွားသည်။ ပျင်း လို့မဟုတ် ပေချင် တေချင်လို့မဟုတ်။ မူးယစ်ဆေးစွဲနေလို့ မဟုတ်။ ကျောင်းသင်ပညာရေးစနစ်ဟာ အလွန်နှေးလွန်းသည်။ ဘာမဟုတ်တာလေးတွေကို ၄ နှစ်၅ မိုးလောက်သင်ယူနေလေ တော့ ဘဝထဲကအချိန်တွေကို ယူလွန်းသည်။ ထို့ကြောင့်ကိုယ့် ဘာသာကိုယ်လုပ်တော့မည်တဲ့။ အခုတော့ဖြင့်သူက ကမ္ဘာ ပေါ်တွင် အချမ်းသာဆုံးသူဌေးစာရင်းဝင်ဖြစ်နေလေပြီ။

ယခင်ယခင် သူဌေးများက ကုန်းလားရုန်းလား (ကန်တော့ပါရဲ့)ပြန်နေအောင် ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ငွေရင်းငွေနှီးတွေနှင့် စက်ရုံကြီးတွေနှင့် လုပ်ခဲ့ရသည်။ သူကတော့ ဦးနှောက်ကိုပဲ အားကိုးသည်။ တိုတိုပြောရလျှင် အတတ်ပညာတစ်ခုတည်းနှင့် သူဌေးကျော်ကြီးဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ ပညာခေတ်ဆိုတာ ဒါပဲလားဟုလည်း တွေးနေမိသည်။ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားက ပညာမိကဘုရားဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပညာထွန်းကားလိမ့်မည်ဟူသော စကားကိုလည်း သတိရမိလိုက်သေးသည်။

ပညာခေတ်ကြီးသို့ ရောက်လာပြီ။

ထို့ကြောင့် “အောင်သင်း-မင်းက ကလေးတွေကို ယပင့်ရရစ်သင်ပေးတတ်ရုံကလေးနဲ့ ဆရာလုပ်နေမှာလား” ဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်မေးနေရသည့် အဖြစ်သို့ရောက်လာနေပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကွန်ပျူတာ Pentium 133 ကြီးကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြည့်လိုက်ရင်း ရှေ့မှာ ကျွန်တော် ကျောင်းဆရာလုပ်စားဖို့ စားပေါက်မလွယ်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့ဟုလည်း တွေးပူနေမိသည်။